

Nebo spíš něco, co bych mohla udělat na jeho počest.

Byl čas přejít od teorie k praxi. Kuchařku jsem měla prozkoumanou, kromě pár výrazů jsem receptům jakž takž rozuměla. Dokonce jsem si jako správná „vařílka“ pořídila zástěru.

V překladu na ní stálo něco jako „Pěkně žhavá dobrota“.

V krámě měli na výběr jen ze dvou. Tu druhou s napsím „Chceš naklepat moje masíčko?“ jsem se rozhodla nechat někomu jinému.

První volba padla na něco hned na začátku kuchařky. *'Nduja – tradiční kalábrijská paštika*, stálo v receptu.

Na tom snad nemůže být nic tak těžkýho, usoudila jsem, když jsem si přečetla, že se paštikou mají plnit střívka, ale zato recept oproti jiným neobnáší tolik ingrediencí. Šlo jen o to, dát dohromady pancettu, pálivé papričky, sopressu (druh salámu, o kterém jsem až dosud neměla sebemenší tušení), máslo a olej.

Omyl. Obrovský omyl. Všechno, co mělo držet pohromadě, se rozpadalo a drželo to všude jinde, jen ne tam, kde mělo. Měla jsem pocit, že mám kus masa i ve vlasech. Najednou jsem uslyšela, jak někdo klepe na dveře.

„Je otevřeno!“ houkla jsem zoufale od dřezu a snažila se přitom vymýt si pálivou papričku z oka.

„*Mamma mia!* Co se to tady stalo?!“ vyhrkl Angelo, když vešel dovnitř a uviděl tu šílenou spoušť, jakou jsem v kuchyni napáchala.

„Vařím...“ utrousila jsem trochu podrážděně a otočila hlavu směrem, odkud se ozval jeho hlas. Nedovedu si představit, jak jsem u toho musela vypadat. Ale vzhledem k tomu, že jsem použitelným okem viděla, jak Angelo při pohledu na moji tvář nadskočil, odhaduju to na něco mezi Quasimodem a Fantozzim.

„Seš v pořádku?“ zeptal se hned.

„Jo, jsem... Jen jsem si sáhla do oka rukou, kterou jsem předtím krájela ty pitomý papričky... Au!“ postěžovala jsem si. Angelo na znamení soucitu tiše zasyčel.

V tom okamžiku se na gauči napřímil doteď výjimečně neslyšitelný prasopes.

„Neee! Nesmííí!“ zakvílela jsem zoufale a přitom si pořád žmoulala levé oko.

Bylo pozdě. Viděla jsem to celé jako zpomalený záběr. Sliny a chlupy se rozlítly vzduchem a živoucí buldozer se rozběhl přímo proti Angelovi. Srážka byla nevyhnutelná.

Pak se ale stalo něco naprosto nepředvídatelného.

„Gnocchi?!“ křikl zvesela Angelo. „Gnocchi, to snad není možný, jsi to ty, chlape?“ Angelo se naprosto dobrovolně nechal povalit a s výrazem nekonečného štěstí (kterému jsem zatím moc nerozuměla) se společně s prasopsem válel po zemi.